

& hoc, voluntatem hominis, quæ appetitus species est, esse alicujus. Quod ipsum nihil est aliud, quam ejus objectum.

THES. XVI.

Quintò addimus hoc: *Sicut appetitus non est nisi boni: ita & voluntatis objectum non posse esse nisi bonum.* Fluit hoc ex iis, quæ Thes. præced. diximus. Est enim voluntas appetitus species. Jam autem, quicquid affirmatur vel negatur de genere, affirmatur vel negatur etiam de specie, secundum Canonem Logicum accuratissimè explicatum à B. Stalio *Regularum Philosoph. Part. II. Disq. XII. Reg. II.* Et nulla species habet aliquid, quod repugnat generi, ceu videri potest apud eundem *loc. cit. Reg. XIV.*

THES. XVII.

Sextò dicimus: *bonum hoc cognoscere, uti alii facultati in homine competit, ita non opus esse, idem denuò appetitui offerri cognoscendum.* Ob quem enim finem quæso institueretur iterata hæc cognitio? Aut quid esset hoc affirmare aliud, quam entia, facultates scilicet cognoscentes, temerè & sine necessitate multiplicare?

THES. XIX.

Septimò dicimus: Sicuti appetitus objectum, in quod fertur, non cognoscit, sed propendet saltem in prosecutionem cogniti, & prout variat facultas cognoscens, variat etiam & distinguitur ipse appetitus; ita ex ejusdem facultatis cognoscitivæ iudicio ac dictamine venire determinationem boni, ut hoc sit illius appetitus objectum proprium, & illud huius. Nimirum hoc est quod volumus: appetitum, uti vulgò dicitur, non ferri in incognitum, junctumque semper esse cum facultate cognoscente, & quotuplex hæc est, totuplicem illum etiam esse, sequique unumquemque iudicium ejus facultatis cognoscentis, cum qua in eadem anima, vel saltem (ut alii loquuntur, & nos nunc ponemus) eadem ejus parte est conjunctus; cum autem quilibet propendeat in bonum, hoc bonum ita absolutè dictum, esse objectum appetitus materiale & commune, proprium verò reddi huic vel isti